

er allerede nu temmelig almindeligt, at der kun møder een Part, Klageren eller Citanten, ved Overretten eller Høiesteret; hvorimod den indstævnte Part slet ikke møder, naar Sagen nemlig, vel at mærke, er behandlet ordentligt i første Instants; thi, saaledes som Forholdene nu ere, kan man ikke have afgjort Bished for, at det virkelig har fundet Sted, at der er tilvelebragt alle de Oplysninger, som burde have været tilvelebragte i første Instants, og derfor mener jeg, at det ordentlighviis i Politiefager vil være nødvendigt at have 2 Sagførere. Den ærede Landsthingsmand, som sidst talte, meente derimod, at i Politiefager maatte Parterne, i Genhold til Lovens 1—9—14, kun lade møde ved sin Værg, Tjener eller Frænde. Jeg maa bemærke, at min Øtring om det Duffeltige i, at der kunde mødes af Sagførere, modbevises ikke derved; thi for det Første er i Almindelighed de Personers Frænder, hvorom her er Tale, ligesaa kloge og duelige til at behandle en Politiefag, som de selv ere. Saaledes f. Ex. i en Sag mellem en Proprietair eller en Godseier og en Fæstehuusmand, kan Proprietairen lade møde ved sin Forvalter, men det kan ikke nytte Huusmanden meget, at han lader møde ved sin Frænde, thi denne er ligesaa klog som han selv; det vil siige, de ere usiftede begge To til at møde mod Forvalteren. Forresten er det min Overbeviisning, at Lovens 1—9—14 ikke er anvendelig paa Politiefager; saaledes som Praxis er i hele Landet, møde i Politiefager overalt Commissionairer. Det kan maaffee være muligt, at den ærede Rigsdagsmand i sin Jurisdiction har været istand til at holde dem borte; men maaffee har han ikke afgivet nogen Kendelse i denne Retning, og maaffee har den ialtsald ikke været appelleret. Den samme ærede Landsthingsmand omtalte Amtmændenes Undersøgelse som Noget af en vis Betydning, som man kunde have nogen Sikkerhed for, at, naar Amtmændene havde undersøgt Sagen og ikke fundet Anledning til at appellere den, behøvedes det ikke heller; saaledes forekommer det mig, at hans Tankegang var; men denne Undersøgelse, der skal fkee fra Amtmændenes Side, vil i de fleste Tilfælde ikke have meget at betyde, selv med den bedste Villie hos Amtmændene,

naar der ikke foreligger andre Data for dem, end hvad Underrettens Acter indeholde.

Schroll: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at, forsaavidt jeg kjender til Forholdene i Fyen, møde Commissionairer i Almindelighed i Politieretsfager, og det er mig bekendt, at det ofte hænder, at disse kunne trækkes temmelig laugt ud, saa at det i den Henseende vilde være heldigt, om Procuratorerne kunde møde der. Jeg skal dernæst henholde mig til en Erklæring, som en Øvrighedsperson indgav til Stænderne for nogle Aar siden i Anledning af nogle Procuratorers Andragende om, at de maatte møde i Politieretterne. Jeg tror det er en meget klar og rigtig Fremstilling, og denne Embedsmand vilde naturlighviis ikke stemple Dommerne som dem, der vare upaalidelige, men han erklærede dog deri, at det var en Umulighed i Politiefager at slyre Sagen saaledes, at man kunde være overbeviist om, at man handlede ret. Han erklærede derfor, at for at kunne være upartiff maatte Procuratoren møde for at lede Sagen, og for at Dommeren derefter bedre kunde dømme i den. At opnaae dette, vilde være meget heldigt.

Knudsen: Min ærede Sidemand (Abler) har nylig udhævet et Exempel paa, hvor ubehageligt det kan falde for Parterne, naar de ad Bevillingens Bei skulle have Tilladelse til at appellere Sagerne til Overretten. Jeg skal i den Henseende ganske slutte mig til, hvad han derom har udtalt. Det er oplyst, hvor vidtloftigt det vilde falde for Landsoverretten, om sige Sager kunde appelleres dertil; det kan jo gjerne være. Hvorvidt det forholder sig saaledes, det skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme; men det forekommer mig at være billigt baade for den ene og den anden Part, at det staaer dem frit for at kunne appellere enhver saadan Sag. Det har vel været yttret, at det kunde falde ubeleiligt eller mindre godt for Tjenesteyende og Arbeidsclassen, men jeg mener, at det Modsatte let kan blive Tilfældet, og jeg skal saaledes i Get og Alt stemme for, at det maa staae Enhver frit for at appellere til Landsoverretten.

Ørdsføreren: De forffjellige Undersøgelser, der ere knyttede til Minoritens Indstilling om Sagførernes Møde i første Instants,